

pevnost

edice

Zdeněk
Žemlička

Vlčice a Mandragora

část druhá

Zdeněk Žemlička

**VLČICE
A MANDRAGORA**

(část druhá)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Zdeněk Žemlička, 2008
Cover © Jan Štěpánek & Lukáš Tuma, 2008
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2008

ISBN 978-80-87027-87-5

12. Ptá se po Kroaně

Katvalda musel sejít k řece, ač se mu to vůbec nelíbilo. Jenže potok nedaleko vyschl. Více na jih tekl jiný, větší, avšak byla tam strž, takže bylo nejlepší jít k místu, kde se vléval do řeky. Již mnoho týdnů trvalo neskutečné vedro a sucho. Tráva byla na mnoha místech žlutá, listí na stromech uvadalo a úroda na polích byla prachbídna. Lidé naříkali a očekávali hladomor. Přinášely se oběti bohům. Nejprve zvířecí. Když to nepomohlo, rodiče dávali na oltáře své narozené děti. A když ani poté nezapršelo, bylo obětováno několik mladíků a dívek. Vše bylo marné. Obloha byla téměř bez mráčku.

Aby toho nebylo dost, šířily se i zvěsti o krvavých hodech strigy, jež se potulovala po kopcích severně od hradiště a žádala nové a nové životy. Vyděšení lidé jí přiváděli každý den dívku či dítě, a když náhodou opomněli, řádila ta bestie ještě víc. Jednou se prý rozlíčená prohnala vesnicí, kde jí obyvatelé odmítli někoho přivést, a roztrhala kromě několika dospělých na kusy asi dvacet dětí.

Jako vždy, když je tolik neštěstí, hledali lidé viníka. Avšak kolik hlav, tolik soudů. Někteří proklínali prozatímní radu tří velmožů, Vaterna, Hermana a Hasmunda, jež se ujala vlády, a obviňovali ji ze vzpoury proti králi. A jiní zase říkali, že je to trest za zločiny, kterých se v minulosti dopustil Marobud. Další vykřikovali, že za to mohou cizoložné ženy, a několik takových bylo vsutku upáleno. Tato verze byla honem zapomenuta, když kdosi prohlásil, že hřích je i na straně cizoložných mužů. Vyskytlo se pár mizerů, co si vzpomněli na podivné náboženství děda Magnuse, a odvážili se tvrdit, že za tím stojí ten příšerný bůh Adónaj. Lidé, kteří měli Magnuse rádi, naopak tyto zlolajníky obvinili z čarodějnictví a spiknutí se strigou, neprodleně je spoutali a zatloukli jim do hrudí dřevěné kolíky.

Objevily se i zprávy, že striga není jenom jedna, že je jich vlastně víc, a spolu s tím i názor, že by bylo dobré pro jistotu upálit všechny vědmy. Nejen věštkyňe a čarodějky, nýbrž i báby kořenářky a příležitostné zařikávačky opouštěly kvapem své vesnice a prchaly do lesů. Zmatek a panika se šířily jako záplava. Vynořily se domněnky, že Marobudovo království je prokleté nebo že nastává konec světa. A sucho si dál vybíralo oběti. V některých osadách mladí usoudili, že nebude dost jídla pro všechny, a žádali staré, aby obětovali svůj život kvůli dětem. V jedné vsi prý došlo k hromadnému vyhnání starců do lesů. Jinde se údajně kmeti rozhodli tomu předejít, mladé opili medovinou a ve spánku ty nejsilnější povraždili.

O většině toho neměl Katvalda ani tušení. Věděl o řádění strigy, leč nic o tom ostatním. Již pár měsíců žili s Marobudem v ústraní a trávili čas lovem, vařením a dlouhými hovory. Nebo jen tak mlčením. Mluvili střídavě o Alaně, o zradě velmožů, o lovu nebo suchu, jen o minulosti dlouho ne. Až minulý večer. Jako by se něco zlomilo, král uchopil Katvaldu za ramena. Hlas se mu třásl.

„Odpusť,“ řekl. „Všechno. To zlé, však ty víš.“

Pak už byl zticha a jen zíral do plamenů v krbu.

„Každý někdy udělá něco, za co se potom stydí,“ prolomil mlčení Katvalda.

„Neutěšuj mě,“ zamumlal Marobud. „Nejde jen o tu jednu věc. Co byl celý můj život? Jenom touha po moci, po požitcích... a strach. Ano, strach, že to všechno ztratím. A teď, když jsem konečně poznal lásku, přišel jsem i o ni. Moje minulost mě pronásleduje jak stín. Ta věštba se naplnila. Jen se to stalo jinak, než jsem čekal. Žena-nežena, člověk-nečlověk, zvíře-nezvíře. Alana mě připravila o vládu, aniž by pro

to hnula prstem. Láska k ní mi vzala rozum a s tím všechno. Ti muži, co mě svrhli, vlastně neudělali nic zlého. Co s vládcem, který je nanic? Možná měli víc zodpovědnosti než já.“

„Takhle nemluv, Maro,“ napomenul jej Katvalda, jenž ho tak v poslední době důvěrně oslovoval. „Zradili tě... a zabili by tě. Co je na tom dobrého?“

„Dobré je to, že už netoužím po moci, že nelpím na vládě. Ach, přáteli, ty ani nevíš, jak volně se teď cítím. Moje králování bylo jako noční můra a v ní jen pár světlých okamžiků. Nechci trůn ani korunu. Ať si to nechá někdo jiný. K čemu to je člověku? Ano, rozhodl jsem se, zůstanu v ústraní. Třeba dokonce odejdu jinam. Jen kdyby se ona ke mně vrátila. Odešel bych s ní, třeba i do její země. Proč utekla? To nechápe... ale ano, asi mě nenávidí, a právem. Zanechal jsem za sebou krvavou stopu.“

Tímto zničujícím sebehodnocením zakončil Marobud své vyznání a šel spát. Avšak jakkoliv v něm hlodal pocit viny, po dlouhé době spal klidně a dlouho. Neprobudil se ani za svítání, když Katvalda vstal pro vodu a vydal se cestou do údolí.

Myslel si, že stezka bude prázdná, leč nebyla. Táhl po ní zástup několika desítek ozbrojených mužů na koních, kteří mezi sebou vedli asi stovku spoutaných žen, dívek a dětí. Co chvíli nějaký z bojovníků zdvihl nad hlavu ruku s důtkami a udeřil, aby zajaté popohnal. A to navzdory tomu, že zvláště děti již byly vyčerpané a sotva se potácely. Ženy na tom nebyly o mnoho lépe. Některé z těch ubožaček neměly ani boty, a tak zanechávaly v prachu krvavé šlépěje.

Katvalda cítil, jak se mu hrne krev do hlavy. Věděl však moc dobře, že jeho vztek na ty muže je zcela bezmocný. Nevzal si meč ani zbroj, a i kdyby, neměl by proti tolika chlapům vůbec

naději. Stál u cesty s vědrem v ruce jako opařený, oči vytřeštěné. Jeden z jezdců na něj posměšně pohlédl, pak napřáhl paži a vši silou brutálně udeřil důtkami nejbližší z žen přímo přes hlavu. Ani nevykřikla, pouze se zhroutila k zemi jako podřátá. Katvalda sevřel pěsti, ale neodvážil se zasáhnout, ačkoliv se opět cítil jako ten nejubožejší zbabělec.

„Něco se ti nelíbí, mladej?!“ zahulákal surovec.

„Co blbneš, Dereku?!“ křikl na něho jiný. „Mrtvá nám nebude k ničemu. Hele, mladej, nic ve zlým, to nejsou naše ženský, chňápeš? Ani Markomanky, ani Bójky. Sou to Dudlebky z jihu, voběti pro strigu, abysme jí nemuseli vobětovat naše ženský. Chce každej den jednu, tyhle vystačej nejmíň na tři měsíce, chňápeš? Takže klídek, je to v zájmu našich ženských. Tý bestii je přece fuk, esi dostane Germánku, nebo Dudlebku, nakrmí se a dá pokoj. Až dojdou, přivlečeme další, ty tupouni stejně neuměj válčit.“

Zástup míjel ochromeného velmože, tiše a přízračně, jen občas z něj zazněl temný vzlyk. Ženy zvedly tu, jež pod úderem prve padla, a vlekly se dál, mlčky a odevzdaně. Katvalda pomalu couval. Ne, nemohl jim pomoci, i kdyby byl stokrát statečnější. Mohl jen přihlížet. Poslední z jezdců však u něho zastavil.

„Hele, mladej, neslyšels náhodou vo Kroaně?“

„Cože?“

„No vo Kroaně, to byla dřívějc velitelka Marobudova vojska. Už je to dlouho, co zmizela, ale prej žije někde v lesích. Nebo... neviděls ji náhodou? Černovlasá, krásná holka. Bojovnice.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Katvalda. „Proč tě to zajímá?“

„Nóóó, prej ta striga... ptá se po Kroaně. Asi s ní má nějaký nevyřízený spory. Ale jiný povídaj, že prej je Kroana vlkodlak

a ta příšera se s ní chce sčuchnout. Vostatně už se sčuchla s jedním vlkoušem, takovej bestiáš hrbatej to je, ale jenom dokud se nepromění.“

„Nevybavuj se!“ zařval přes rameno jeden z jezdců.

Zástup zmizel za zatáčkou a Katvalda za nimi zahrozil pěstí. Pak nabral vodu a spěchal zpátky do srubu.

* * *

„Musíme něco udělat,“ trval na svém Marobud a družiníka to pomalu začínalo rozčilovat. Ano, i on měl sto chutí vzít meč a něco či někoho rozsekat. Než však vyšplhal nahoru, hlava mu vychladla natolik, aby si uvědomil, že se nedá dělat prakticky nic. Že jeho pocit bezmoci není projevem strachu, nýbrž odrazem holé skutečnosti. Že lidská síla ani zbraň zde není nic platná. Vždyť i Alanu ten netvor téměř zabil. A ona je vlkodlak, jak by mohl obstát člověk?

„A co chceš, u všech běsů, dělat? Poslouchej, Maro, uklidni se a uvažuj. Myslíš, že mě nesvrbí dlaně? Ale je to pitomost. Abychom to vyřešili, nestačí zabít pár lotrů, to bychom možná ještě zvládli, je potřeba zabít strigu, rozumíš? A jak to chceš udělat? Vyjedeš na koni s mečem jako bájný rek? No jistě, až kuň tu příšeru uvidí, shodí tě a uteče. A tebe si ta bestie dá k obědu. A když na ni půjdeme dva, dokážeme jen to, že bude mít dvojitou porci. Nebo si myslíš, že pro ten podnik někoho získáš? Kohopak? Ty vrahouny, pro které je snadnější vpadnout k Dudlebům a unést jejich ženy? Nebo své bývalé družiníky? Zradili tě. Možná by se k nám přidal Hasmund, to není zrádce a odvalu má, ale to je asi tak všechno. Takže snídaně, oběd a večeře pro strigu. Nic víc, rozumíš, nic víc.“

Marobud sklesle mlčel, leč uznával, že jeho přítel má tentokrát pravdu.

„Tak dobře,“ vyhrkl. „Musíme vymyslet něco jiného. Když na strigu nestačí člověk, tak...“

Zarazil se.

„Ne, to ne,“ dodal tiše.

„Já vím, na co myslíš,“ řekl Katvalda. „Na Alanu.“

„Zapomeň na to, byl to hloupý nápad, jenom se mi to tak mihlo hlavou. Ani za nic bych ji nevystavil nebezpečí. Do háje, jak jsem na to mohl jen pomyslet? Kdybys... kdybys ji viděl... nebo mluvil se Šermou, ne aby tě napadlo...“

„Ne, ani mě nenapadne. A tebe to taky nenapadlo.“

„Ale napadá mě něco jiného,“ zabručel Marobud. „Kroana. Ano, Kroana.“

„Tak počkej. Něco mi uniklo? Kroana je taky vlkodlak?“

„Ty to ještě nevíš? Cvrlikají si to i vrabci na střeše.“

„Vlastně jo, nebo to spíš tuším. Kroana. Je vlkodlak. A bojovnice. Snad by... jenže to má háček. Bude ochotná právě tobě pomáhat? A pak, říká se, že zmizela. I Alana ji hledala. Myslela si, že Kroana zabila jejího bratra. Nenašla ji.“

Král mlčel a kousal se do rtů.

„No tak ti povím celou pravdu,“ zabručel Katvalda. „Kroana byla na podzim na hradišti. Za mnou.“

Marobud vytřeštil oči.

„Promiň, že jsem ti to neřekl, ale nevěděl jsem, jak bys reagoval.“

„No dobře. Co chtěla?“

„Svěřila mně a Gudrun své dítě.“

„Cože? Tu zrzechku? To je její?“

„Správně. Ale nevím, co plánovala. Každopádně se na něco chystala, ovšem nic nám neprozradila. Pravda je, že od té doby ji nikdo neviděl. A Šerma říkala, že zmizela. To ví zase od Alany.“

„To jsou mi noviny,“ zamračil se Marobud. „Běžte všichni někam s tím svým tajnůstkářstvím. No nechme toho. Myslíš, že by Kroana tu strigu dokázala zabít?“

Katvalda mlčel. Před očima mu vyvstal ošklivě potrháný Alanin obličej.

„Ještě něco mi tajíš?“ zeptal se trpce král. „Tak jsi můj přítel, nebo ne?“

„Jsem,“ odpověděl těžce družiník. „Jsem tvůj přítel, Maro, a povím ti všechno. Ale bude tě to bolet. Ta striga se střetla s Alanou. A zřídila ji tak, že si to nedovedeš ani představit. A rány od takové bytosti ze záhrobí se nehojí ani u vlkodlaků snadno. Zkrátka... Alana vypadá hrozně. I ve tváři. Už není krásná. A proto... jenom proto... se s tebou nechce setkat.“

Marobud neřekl nic, jen seděl na lůžku, oči vytřeštěné do prázdna, až se Katvalda bál, že opět přijde o rozum. Avšak nestalo se to. Z těch očí vytryskly slzy. A z rozechvělých úst se dralo ven jenom úpění. Zakryl si dlaněmi obličej a skučel jako raněné zvíře. Dlouho se uklidňoval. Potom již pouze tichounce vzlykal. Nakonec i to ustalo a král vstal, bledý jako zeď. Opásal se. Do pochvy zastrčil Katvaldův starý meč.

„Co chceš dělat?!“ vykřikl zhrozně družiník.

„Zabít tu bestii,“ zasyčel zuřivě. Z očí mu pojednou sálal hněv.

„Takže chceš umřít, že?“ namítl chladně Katvalda. „Já myslel, že je ti to jasné, skopová hlavo. Strigu! Zabít! Nemůžeš!“

„Co na tom?“

„Co na tom? A co Alana? O tu už nestojíš, když ztratila krásu? Kdo tady něco žvanil o lásce?“

Marobud se zastavil.

„Ty víš dobře, že mi nezáleží na tom, jak vypadá. Šel bych za ní na kraj světa, jenže ona...“

„Ona tě potřebuje. Potřebuje tvou lásku. Všechnu lásku.“
Král zíral užasle na svého družiníka a přítele.

„Ještě něco mi tajíš, že? Ty víš, kde je.“

„Ano, vím. Šerma mi to prozradila.“

„Tak na co čekáš? Jedeme.“

* * *

Derek zarazil koně a pohlédl do houštiny. Měl velmi bystrý zrak, a tak si povšiml jakéhosi nepatrného pohybu v křoví. Vzápětí se tam vrhl, jen tak přímo ze sedla jako dravá šelma. Ostatně u některých svých kumpánů si již vysloužil přezdívku Rys. Ženu, jež se tam schovávala, bezohledně srazil a přitiskl k zemi. Zmítala se pod ním jako had. Než se nadál, spatřil před obličejem blýskavou čepel nože. Pozdě pochopil svůj omyl. Tohle nebyla žádná z jeho zajatkyň, zesláblých, bezbranných a apatických. Tato žena byla pěkně oblečená, silná, pružná a rychlá. To vše mu projelo hlavou, než mu ocelové ostří vniklo do krku a zadusilo v něm poslední výkřik. Jeho druhové mu pomoci nemohli, neboť Derek jel v řadě poslední a je ani nenapadlo se ohlížet.

Gudrun s námahou a pocitem hnusu odvalila smradlavé tělo stranou a vykoukla ven, aby se přesvědčila, že ostatní členové té bandy jedou v klidu dál. Za tím, jenž byl nyní vzadu, se potácivě vlekly ještě tři Dudlebky. Jedna z nich se ohlédla. Zůstala stát a vyjeveně civěla na ženu na cestě. Gudrun na ni zamávala.

„No tak pojď,“ šeptala.

Těžko říci, čím to bylo, avšak nebožačka byla tak otupělá, že odvrátila hlavu a dál se ploužila za svými věznicemi. Další

se ani neotočily. Gudrun raději zaplula zpět do houštiny. Pohlédla na mrtvolu a v záchvatu náhlého vzteku na ni plivla.

„Hnusáku,“ zasýčela a zmizela v lese.

O tom, kde se skrývá její muž s králem, se dozvěděla od Šermy. Bývalá otrokyně se však docela změnila. Kam se poděla ta úslužná, pokorná a ke všemu svolná čubička? Místo ní navštívila Gudrun divoška, hrdá a sebevědomá. A tak se Katvaldova žena dozvěděla veškeré novinky, snad kromě pravdy o slabé chvílce a nevěře svého muže. *Alana se po souboji se strigou již cítí lépe a krom toho o ni pečuje děd Magnus a občas i rybář Barr, ano jsou na druhém břehu Divoké v jednom opuštěném srubu, kde dřív žila Kroana, kde ta je, to nikdo neví, Marobud zase netuší, kde hledat Alanu a Alana nechce, aby to věděl, tak mu nic neprozrazovat, avšak bylo by dobré ty dva, tedy krále a Katvaldu, navštívit, určitě to tam potřebuje ženskou ruku, jinak zajdou ve špíně a nepořádku jako ostatně všichni chlapi, já nemám čas to řešit, musím se starat o sestru. O jakou sestru? Alana je přece moje sestra, no tedy nevlastní, vždyť je to vlkodlačice a já přece nejsem vlkodlak, to je dlouhá historie, obě pocházejíme z východu...*

Gudrun ji zarazila dřív, než začala líčit dějiny svého rodu, a rozloučila se s ní. Cítila z jejího hlasu zájem, nicméně to přičítala zájmu o Marobuda. Ráno si sbalila nějaké věci, malou Siarku vzala do sedačky na záda, ozbrojila se nožem a vyrazila. Nešla však po cestě, nýbrž lesem, ačkoliv to bylo namáhavější. Už slyšela, že podél řeky se potulují podivné bandy. Nakonec jí zvědavost nedala. Krosnu zavěsila na větev stromu i s holčičkou a připlížila se ke stezce. Málem na to doplatila, avšak vposledku byla hrdá na to, že alespoň

jednoho z těch padouchů odkrouhla. Ihned poté se vrátila pro dítě a pokračovala.

Když dorazila do srubu, nebyl tam nikdo. Trpělivě čekala, jistá si tím, že Marobud s Katvaldou šli nejspíš na lov. Nepřišli však ani pozdě večer. Nepřišli ani ráno a Gudrun začala mít obavy.

* * *

Joriga ztrácela ponětí o čase i o tom, kde vlastně je. Jen matně zaregistrovala ženskou postavu na cestě za sebou, jež na ni mávala. Nebyla však již schopna si domyslet, že by mohla utéci. A tak vykročila za ostatními otrokyněmi, lhostejná ke všemu kolem. Zbýval už jí jen její vnitřní svět vzpomínek. Myslela na svého muže, který ji opustil, aby si zachránil život, když na útěku upadla a nemohla dál. Myslela i na své malé dítě, jež sama opustila, ponechávajíc jej napospas krutým nájezdníkům. Myslela na svého starého tchána, jak do poslední chvíle jako skála stál u vchodu do domu, z něhož zněl dětský pláč, a se sekerou v ruce vzdoroval několika Markomanům, dokud ho nerozsekali na kusy. V uších jí stále zněl i křik tchyně, kterou raubíři znásilňovali poté, co jim sama vyšla vstříc, aby je zdržela.

Joriga uprchla za svým mladým krásným mužem, jenž ji svým zjevem tolik okouzloval, a nechala té bandě vše, co milovala. Ostatně to neudělala poprvé. Ještě před rokem žila na druhém břehu Divoké řeky, vdaná za jednoho rybáře, o dost staršího než ona sama. Co na tom, že ji miloval, co na tom, že to byl něžný a laskavý člověk, co na tom, že mu porodila šest synů. Co na tom, že se trápil pro ztrátu pěti z nich a že mu již zbyl pouze jeden. Co na tom, že mu kdysi slíbila lásku a věrnost. Ten mladý Dudleb, který se zatoulal

do zdejších lesů, jí učaroval. Potají se s ním scházela, dala mu tělo i duši. Pak se s ním rozhodla utéci. Chtěla to však nějak zamaskovat. Potrhala své šaty, namočila je ve zvířecí krvi, našla medvědí stopy, na tom místě to se svým milencem rozryla, oděv tam pohodila a utekla s mladíkem na jih. Ó, jak byla šťastná!

To vše bylo pryč jako sen. Vzpomínala, jak zoufale křičela za svým krásným mužem a jak on prchal dál, netečný k jejímu volání. Myslela na všechny tváře lidí, jež potkávala na cestě, někdy soucitné, jindy rozhněvané, leč často i lhostejné. Nikoho však nezajímal její osud natolik, aby pro ni cokoliv udělal. Jen jedna stará žena jí dala napít, zatímco jiné si oddechly, že striga má konečně zásobu žrádla. Matně si ještě pamatovala mladíka s vědrem, jak bezmocně svíral pěsti. Neměla se na něho dívat, nejspíše kvůli tomu ji jeden z jezdců srazil k zemi.

Putovali na sever. Tělo nešťastné Jorigy šlo a šlo, avšak její duše letěla kamsi pryč do říše snů. V těch snech byla zpátky u svého muže rybáře Barra, který ji oddaně miloval a byl by ochoten pro ni i zemřít. Seděla v chatrči u stolu mezi svými syny, na něž bývala tolik pyšná. V těch snech je nevzala smrt a oni se hlučně smáli, jedli ryby a pili medovinu. A časem si našli nevěsty a hrdě je představovali své matce. A Joriga chovala vnoučata a zpívala jim staré bójské písně a vyprávěla příběhy.

Potom její tělo někam padalo, kamsi do hlubin. Skončilo v rákosí na břehu Divoké, nehybné a studené jako led. A stín ženy jménem Joriga, unášený severovýchodním větrem, letěl k domovu. Přenesl se přes řeku, na chvíli spatřil rybářskou chatrč, u níž muž s chlapcem propírali sítě, na loďce právě připlula mladá krásná žena a oba se na ni usmívali a ona

znenadání rybáře políbila a vtiskla se mu do náručí. To však již bylo stínu naprosto lhostejné.

* * *

Ten den neměl rybář Barr při rybolovu vůbec štěstí. Byl z toho smutný, ale jeho chmury se rozptýlily, když připlula Šerma. Ne, nemyslel na ni jako na ženu, spíše jako na dceru, kterou nikdy neměl. Napadlo ho, že nemá nic k jídlu, nechytily ani rybičku.

„Musím něco ulovit,“ zamumlal rozpačitě.

„Vrať se brzo,“ řekla Šerma s úsměvem.

Barr vzal sítě a vyplul k druhému břehu. Nerad tam lovil, neboť po královské cestě táhlo v poslední době plno podezřelých osob, avšak nyní tam bylo prázdno a klid. Znal jedno místo kus na sever, kde dříve občas lovíval a nikdy nevyšel s prázdnou. Pravda, zabere to trochu času a možná se vrátí za tmy, ale přece nemůže Šermu nechat o hladu, mohla by také odejít k dědovi Magnusovi a k té ženě, jíž se rybář pořád ještě trochu bál, i když se mu nedávno za své chování omluvila.

Měl štěstí. Pár ryb chytil. Už chtěl vyplout zpět, když spatřil na břehu v rákosí ležet něco, co připomínalo lidskou postavu. Měl strach, avšak nemohl odjet, aniž by se přesvědčil, že ten někdo nepotřebuje pomoc. Zabral pádlem a dostal se až k rákosí, pak kus přebrodil a hleděl na mrtvolu ženy. Její tvář mu připadala nějak povědomá, leč byla tak vyhublá a zbědovaná, že Barra nic nenapadlo. Jedno však mohl pro tu nebožáčku udělat. Naložil ji do člunu a odvezl na západní břeh, aby ji pohřbil blízko svého domu. Šerma ocenila rybářovu šlechtnost a ochotně mu pomohla. Tak se Joriga přece jen vrátila domů.

* * *

O několik dní později vpadly stovky rozzuřených Dudlebů do markomanských osad na jihu a plenily, pálily a vraždily. Jiskry z požárů zapálily lesy a další vesnice se ocitly v plamenech, hnaných jižním větrem. V ohni hořely nejen domy, nýbrž i dobytek a lidé. Vítr sílil a rozpoutal úplné peklo. Tisíce lidí prchaly ve zmatku na sever a s vytrženými očima šířily zvěsti o soudném dni. Srdce mužů posedl strach. Krajinou táhli podivní věštcí, odění jen do bederní roušky, kteří hlásali příchod konce světa, při němž se obloha zřítí na zem a veškeré tvorstvo zahyne.

Zatímco zajaté dudlebské ženy končily jedna po druhé ve chřtánu strigy, odvečené Markomanky čekal mnohem lepší osud. Brzy zjistily, že dudlebští muži jsou mnohem laskavější, něžnější a pozornější než Markomané a ochotně svolily, že budou svým únoscům rodit děti. Pás popela na čas oddělil oba zneprátelené národy a znemožnil jakoukoliv odvetu. A za rok se na vše zapomene. A tak ve chvíli, kdy spokojení Dudlebi hodovali u svých ohňů a zpívali vítězné písně, nad Marobudovým královstvím se vznášel stín smrti.

Bylo to zvláštní. Místo, kde se usadila striga, by mělo být vylištěné. Místo toho sem táhly zástupy lidí, které sem hnal hlas šílených polonahých proroků. A všichni přicházeli k nemrtvé za zpěvu nábožných písní, jež v davu šířili tito věštcí. O pokrm neměl nestvůra nouzi. Mnozí z poutníků jí přinášeli své děti, malé i větší, omámené medovinou, aby nekřičely, avšak jiní odevzdávali jako oběť v jakémsi vytržení sami sebe. S rozšířenými očima se tito lidé kladli na plochý kámen jako na oltář, roztrhli své šaty a odhalili před zubatou bohyní své hrudi a břicha. Mrtví byli potom oslavováni dalšími písněmi, pohotově složenými k jejich počtě. A krvavý kult se rozmáhal jako mor.

13. Musím to šílenství zarazit

Děd Magnus byl ponořen do modliteb. Oči měl zavřené a snažil se soustředit na svého boha. Alana ho nerušila a věnovala se opékání hubeného zajíce, sypajíc ho rozmarýnem a drcenými jalovcovými bobulemi a hojně jej zalévajíc tukem, aby ta trocha masa aspoň nebyla vysušená. A přemýšlela.

Nedávno se vrátila Šerma a přinesla hrozné zprávy. Dříve by něco takového bylo vlkodlačici jedno. Bývala dost otrlá a smrt jí starosti nedělala. Mnoho se však změnilo. Od té doby, co opět milovala. Beznadějně milovala. Stačilo jí pohlédnout na svůj odraz na vodní hladině. Rány se zacelily, tedy v tom smyslu, že nekrvácely, ale přes obličej se jí táhly čtyři rozšklebené zčernalé a zarudlé jizvy, v nichž to při každém pohybu bolestivě pulsovalo a škubalo. Nenáviděla ten obraz, nenáviděla sebe. Nenáviděla ucho rozřezané na tři kusy, šikmo rozpůlený nos, puklou tvář, rozervané rty a čelist obnaženou až na kost. A věděla, že tak bude vypadat dlouho.

Tím spíše jí připadalo, že se svět řítí do pekel. Zvěsti o obudném kultu uctívání vapera, o hrozném suchu a neúrodě, o bojích a požárech na jihu země, to vše v ní vyvolávalo pochmurnou náladu. Hněvala se i na sebe, že nedokázala strigu přemoci. Cítila strašlivé zahanbení a rány ji pálily jako oheň. Zuřila a ovládala ji touha vypravit se znovu na bestii a nandat jí to. Přesto v skrytu duše věděla, že nemá naději. A tak jenom opékala ušáka a po zničené tváři se jí koulely slzy.

Vrzly dveře. Alanina zpocená záda ovanul noční vlhý vzduch. Děd Magnus přerušil vzývání Adónaje. Šerma se posadila na lůžku a vytřeštila oči. A vlkodlačice jenom ztuhla. Třesoucí se rukou položila nádobku s tukem a dál civěla do krbu, neschopná se podívat, kdo vešel. Protože to stejně

tušila. Ne, vlastně věděla. Mužské kroky se vydaly k ní. Rozvzlykala se studem. Silná paže ji objala okolo ramen. Marobudovy rty se přitiskly na její zrasovanou skrář.

„Miluju tě,“ šeptal jí do rozdrásaného ucha. „Prosím, neodmítej mě.“

Otočila se k němu čelem a pohodila hlavou, aby ani vlasy nehalily její jizvy.

„Tohle miluješ?“ zeptala se hořce. „Tenhle hnus?“

Díval se jí do očí zalitých slzami.

„Tebe miluju. Tebe, ať jsi jakákoliv.“

„Tak se na mě koukni!“ rozkřikla se.

Pohlédl. A políbil šrám na její tváři, políbil rozryté rty. Nevydržela to a zhroutila se mu do náruče.

Katvalda se uvelebil na stoličce, očividně spokojený sám se sebou. Zato Šerma byla celá nesvá.

„Co je?“ zeptal se družiník.

„No... byla jsem za tvou ženou.“

Škubl sebou a zbledl.

„Neboj,“ zašklebila se Šerma. „Jen jsem jí řekla, kde jsi, takže touhle dobou je nejspíš tam, kde jste byli donedávna.“

Katvalda najednou vstal a nervózně popocházel po místnosti.

„Tak ona je tam,“ mumlal si. „U všech d'asů, Šermo, proč jsi ji tam posílala? To nevíš, co se děje? Snad... snad se jí nic nestalo. Musím... musím za ní.“

„Běž,“ přikývl Marobud. „A hned, jak budeš za řekou, vezmi si tu zbroj. A přiveď Gudrun sem, tady je to bezpečnější.“

„Půjdu s tebou,“ řekl náhle děd Magnus.

„Proč?“ zamračil se Katvalda. „Budeš mi platný jak mrtvému kožich. Nemáš zbraň, štít, ani zbroj.“